

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Tdo/4/2025
Identifikačné číslo spisu:	8123010540
Dátum vydania rozhodnutia:	01.04.2026
Meno a priezvisko:	JUDr. Emil Klemanič
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:8123010540.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Emila Klemaniča a sudcov JUDr. Martina Bargela a JUDr. Patrika Příbelského, PhD. na neverejnom zasadnutí konanom 1. apríla 2026 v Bratislave v trestnej veci obvineného G. E. a spol. pre zločin lúpeže spolupáchateľstvom podľa § 20 k § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c) Trestného zákona o dovolaní menovaného podanom proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 10To/12/2024, z 26. júna 2024

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného G. E. o d m i e t a .

Odôvodnenie

V poradí druhým rozsudkom Okresného súdu Prešov, sp. zn. 6T/21/2023, z 25. marca 2024 bol okrem iných aj obvinený G. E. uznaný za vinného zo spáchania zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c) Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. j) Trestného zákona, ktorého sa dopustil na tom skutkovom základe, že „dňa 03.12.2022 vo večerných hodinách v čase okolo 19:11 hod. na Q. S. XXXXX/X T. R. vedľa hlavného vchodu do K. Q. spoločne pristúpili k tam stojacim osobám, a to maloletému G. R., maloletému U. R., maloletému R. Y., maloletej Q. K. a maloletej P. R. s tým, že najprv obžalovaný G. E. podišiel k maloletému G. R. a začal od neho žiadať za 5 g (čoho, neuviedol) sumu vo výške 50,- eur, ktoré mu dlhuje, kde ostatní dvaja obžalovaní stáli pri ňom, načo mu maloletý G. R. odmietol vydať 50,- eur, nakoľko nemal vedomosť o tom, že mu nejaké peniaze dlhuje, kde po tomto sa do komunikácie zapojil obžalovaný D. K., ktorý začal pýtať uvedenú finančnú hotovosť aj od ostatných tam prítomných, avšak nikto z nich na jeho výzvu nereagoval, kde po tejto reakcii obžalovaný G. E. začal opätovne žiadať od maloletého G. R. finančné prostriedky pod hrozbou, že ak tak neurobí, tak dostane päšťou do tváre, čo aj naznačoval na sebe svojimi rukami, k čomu sa opätovne pripojil obžalovaný D. K. a maloletému R. Y. uviedol, že nech tak urobia, lebo im doláme ruky a že ich zastrelí niekto vyšší, a následne sa k nemu pridal aj mladistvý J. U., ktorý skupine odporučil, aby G. E. odovzdali peniaze a budú mať pokoj, čím toto ich správanie vyvolalo u poškodených obavu o ich zdravie, načo maloletý U. R. sa zo strachu rozhodol, že im odovzdá jeho finančné prostriedky vo výške 50,- eur za svojho kamaráta, čo aj urobil, a následne po ich prevzatí obžalovaní z miesta odišli spoločne preč.“

Za to bol obvinenému G. E. podľa § 188 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2, ods. 5 Trestného zákona pri existencii priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. m) Trestného zákona uložený trest odňatia slobody vo výmere 9 (deväť) rokov a 6 (šesť) mesiacov, na výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom strázenia.

Krajský súd v Prešove na podklade podaného odvolania okrem iných aj obvineného dovolateľa rozhodol uznesením, sp. zn. 10To/12/2024, z 26. júna 2024 tak, že podľa § 319 Trestného poriadku zamietol odvolanie obvineného G. E. (a obžalovaného mladistvého J. U.).

Proti uzneseniu krajského súdu podal obvinený G. E. prostredníctvom ustanovenej obhajkyne JUDr. Ivany Váculčiakovej dovolanie s poukazom na dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c) a písm. i) Trestného poriadku. Po úvodnom zhrnutí o priebehu tejto trestnej veci obvinený uviedol nasledovné: „Máme za to, že v konaní, ktoré predchádzalo vydaniu odsudzujúceho rozsudku, bolo zásadným spôsobom porušené právo odsúdeného na obhajobu, čo zakladá dovolací dôvod podľa ustanovenia § 371 písm. c) Trestného poriadku. Máme tiež za to, že odsudzujúci rozsudok je založený na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku, čo zakladá dovolací dôvod podľa ustanovenia § 371 písm. i) Trestného poriadku. Máme za to, že vykonané dokazovanie nenásvedčuje tomu, že by zo strany odsúdeného G. E. došlo k naplneniu kvalifikovanej skutkovej podstaty trestného činu lúpeže podľa ustanovenia § 188 ods. 2 písm. c) Trestného zákona. Hrozba bezprostredného násillia je hrozba, že sa násillie ihneď vykoná. Z tejto hrozby musí byť napadnutému zrejmé, že sa násillie ihneď na mieste vykoná. V zmysle uznesenia Ústavného súdu SR IV. ÚS 515/2018-29 sa hrozbou bezprostredného násillia rozumie hrozba okamžitého použillia násillia, ak sa poškodený nepodrobí vôlli páchatel'a. Odsúdený už v odvolaní proti odsudzujúcemu rozsudku poukázal na podstatné skutočnosti, ktoré majú vplyv na posúdenie skutočnosti, či mohlo dôjsť k naplneniu znakov kvalifikovanej skutkovej podstaty, a to, že:

- ku skutku došlo na otvorenom verejnom priestranstve, a to v čase, kedy boli v bezprostrednom okolí obžalovaných a poškodených cudzí ľudia, pričom treba vnímať skutočnosť, že poškodení mohli kedykoľvek z miesta skutku odísť, resp. osloviť okoloidúcich

- v kontexte s výpoveďami svedkýň K. a R. na hlavnom pojednávaní, z ktorých vyplýva, že údajné tvrdenia od obžalovaných, ktoré súd posúdil ako hrozby bezprostredného násillia, nevnímali vážne, resp. ako tvrdila jedna z menovaných svedkýň na hlavnom pojednávaní, tieto tvrdenia „pôsobili rozprávkovo“, možno teda ustáliť, že k použilliu násillia zo strany odsúdeného nedošlo a údajné tvrdenia nemožno kvalifikovať ako hrozbu bezprostredného násillia

- v zmysle ustanovenia § 138 písm. j) Trestného zákona pod pojmom viaceré osoby sa rozumejú aspoň tri osoby, pričom z dokazovania vyplynulo, že konanie obžalovaných smerovalo primárne voči G. R. a parciálne (ak vôbec) proti R. Y. Ostatné osoby sa len nachádzali v blízkosti, čo potvrdzujú výpovede (R., K., R.Ú.). Poškodený R. sám, teda na základe vlastného rozhodnutia (ako to vyplýva z výpovede na hlavnom pojednávaní) podľa všetkého podporeného súcitom k poškodenému R., nie z obavy, že by malo voči nemu smerovať násillie, vydal sumu 50,- Eur.“

S ohľadom na vyššie uvedené obvinený navrhol, aby dovolací súd zrušil rozsudok okresného súdu a uznesenie krajského súdu podľa § 386 a nasledujúcich Trestného poriadku a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

K dovolaniu obvineného sa vyjadril prokurátor.

„Čo sa týka dovolacieho dôvodu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, poukazujem na to, že odsúdený mal obhajcu v podstate už od vzniesenia obvinenia zo dňa 05.12.2022, pričom tak obhajca, ako aj obvinený mali možnosť v celom priebehu trestného konania uplatňovať všetky zákonné prostriedky a možnosti obhajoby, preto som presvedčený, že právo obvineného (teraz odsúdeného) G. E. na obhajobu nebolo v priebehu celého procesu v tejto veci žiadnym spôsobom porušené, a teda že tento dôvod dovolania nie je daný.

Čo sa týka dovolacieho dôvodu v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, poukazujem na odôvodnenie týchto rozhodnutí, s dôvodmi uvedenými v odôvodneniach oboch rozhodnutí sa plne stotožňujem, majú za to, že vina obžalovaného, teraz už odsúdeného bola riadne preukázaná v konaní pred súdom v spojení s výsledkami prípravného konania, a že s námietkami uvedenými v dovolaní sa tak okresný, ako aj krajský súd riadne vysporiadali vo svojich rozhodnutiach, vrátane dôsledného

vysporiadania sa s právnou kvalifikáciou skutku vo vzťahu k dovolateľovi. Mám za to, že obe štádiá trestného konania prebehli v súlade so zákonom, preto nemám pochybnosti o správnosti a zákonnosti konečného rozhodnutia v tejto veci vo vzťahu k dovolateľovi. Navyše zdôrazňujem, že podľa judikatúry Najvyššieho súdu SR tomuto ako dovolaciemu súdu neprináleží posudzovať správnosť a úplnosť skutkových záverov ustálených všeobecnými súdmi, ani tieto dopĺňať alebo meniť, pretože tento súd nie je akoby „tretou“ inštanciou v sústave súdnictva. Dovolací súd nepreskúmava skutkové zistenia, na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie súdu, teda nepreskúmava ani neúplnosť skutkových zistení ani nesprávne hodnotenie dôkazov a podobne. Rozsah prieskumnej povinnosti dovolacieho súdu je vždy vymedzený len dovolacím dôvodom, pre ktorý je dovolanie podané. Dovolanie ani prostredníctvom tohto dovolacieho dôvodu nenahrádza riadne opravné prostriedky, ani iné mimoriadne opravné prostriedky, ktorých uplatnením možno riešiť niektoré nedostatky v skutkových zisteniach. V rámci tohto dovolacieho dôvodu je teda vylúčené uplatňovanie námietok proti skutkovým zisteniam pre ich nesprávnosť alebo neúplnosť, či už v dôsledku nevykonania potrebného dokazovania alebo nesprávneho hodnotenia dôkazov. Vo vzťahu k zistenému skutku možno namietať iba to, že tento mal byť posúdený ako iný trestný čin, resp. že skutok nevykazuje znaky žiadneho trestného činu. Dovolací súd hodnotí skutkový stav pri rozhodovaní o dovolaní, ktoré sa opiera o dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, len z toho hľadiska, či skutok, z ktorého bol obvinený uznaný za vinného, bol v skutkovej vete rozsudku vymedzený tak, aby zodpovedal znakom skutkovej podstaty príslušného trestného činu (napr. rozhodnutie NS SR č. 4Tdo 66/2012 z 27. novembra 2012).

Znenie skutkovej vety zločinu, z ktorého bol (okrem iných) teraz už odsúdený G. E. právoplatne uznaný za vinného, tejto zákonnej požiadavke zodpovedá, a preto naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku podľa môjho názoru nemožno konštatovať. Z odôvodnenia dovolania je zrejmé, že odsúdený namieta predovšetkým zistený skutkový stav a spôsob, akým súdy prvého a druhého stupňa v napadnutom konaní vyhodnotili vykonané dôkazy v jeho neprospech. Uvedený dovolací dôvod nie je obsahovo naplnený, ide len o námietky odsúdeného, ktoré sú v podstate len jeho polemikou so spôsobom hodnotenia dôkazov a o skrytú formu vyjadrenia záujmu, aby boli vykonané dôkazy (zistený skutkový stav) vyhodnotené v jeho prospech. Mám za to, že trestné konanie prebehlo v súlade so zákonom, preto nemám pochybnosti o správnosti a zákonnosti konečného rozhodnutia v tejto veci.

Z uvedených dôvodov, považujúc dovolanie odsúdeného G. E. za nedôvodné vo všetkých jeho bodoch, navrhujeme ho odmietnuť podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku, resp. zamietnuť podľa § 392 ods. 1 Trestného poriadku.“

+ + +

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní obvineného skúmal procesné podmienky pre jeho podanie a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], osobou oprávnenou na jeho podanie [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku), na príslušnom súde (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku), že spĺňa obligatórne obsahové náležitosti (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku), že obvinený pred jeho podaním využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok, o ktorom bolo rozhodnuté (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku) a dospel k záveru, že dovolanie obvineného je potrebné odmietnuť postupom podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku, nakoľko je zrejmé, že nemožno konštatovať naplnenie obvineným označených dôvodov dovolania a ani žiadneho iného dovolacieho dôvodu.

Najvyšší súd poznamenáva, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Nielen z označenia tohto opravného prostriedku ako mimoriadneho, ale predovšetkým zo samotnej úpravy dovolania v Trestnom poriadku je zrejmé, že dovolanie nie je určené na nápravu akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších - mimoriadnych - procesných a hmotnoprávných chýb. Tie sú ako dovolacie dôvody taxatívne uvedené v ustanovení § 371 ods. 1 Trestného poriadku. V porovnaní s dôvodmi, ktoré zákonodarca vymedzuje ako kvalifikované pre podanie odvolania, sú dovolacie dôvody koncipované podstatne užšie. Je tomu tak z dôvodu, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktorým bola vec

právoplatne skončená. Predstavuje tak výnimočný prielom do právoplatnosti rozhodnutia (napadnutého dovolaním), ktorá je zásadnou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Právoplatnosť je vlastnosťou rozhodnutia, ktorá v sebe poníma jeho faktickú nezmeniteľnosť (formálna právoplatnosť) a záväznosť (materiálna právoplatnosť). Nezmeniteľnosť rozhodnutia znamená, že v rámci konania, v ktorom bolo vydané, nemožno vo veci, ktorá bola jeho predmetom, naďalej pokračovať, resp. ju „nanovo“ prejednať. Preto sú možnosti podania dovolania, vrátane dovolacích dôvodov, striktné obmedzené, aby sa potenciálne „širokým“ uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala pre konanie pred dovolacím súdom ďalšia riadna opravná inštancia a dovolanie nebolo chápané len ako ďalšie odvolanie.

Z ustanovenia § 385 ods. 1 Trestného poriadku vyplýva, že dovolací súd je viazaný dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené. Viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku), a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Trestného poriadku. Podstatné sú preto vecné argumenty uplatnené dovolateľom a nie ich subsumpcia (podradenie) pod niektoré z ustanovení § 371 Trestného poriadku.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

Jednou zo základných zásad trestného konania je zásada práva na obhajobu, vyjadrená v ustanovení § 2 ods. 9 Trestného poriadku. Právo na obhajobu je zakotvené v čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, v čl. 40 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd a tiež v čl. 6 ods. 3 písm. b), c), d), Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Právo na obhajobu patrí k základným atribútom spravodlivého procesu, keďže zabezpečuje aj rovnosť možností medzi obvineným na jednej strane a prokurátorom na druhej strane. Zmyslom tohto práva je zaručiť ochranu zákonných záujmov a práv osoby, proti ktorej sa konanie vedie, pretože bezchybné rešpektovanie práva na obhajobu je dôležitým predpokladom vydania zákonného a spravodlivého rozhodnutia.

Konštantná judikatúra právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku chápe ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva. Trestný poriadok obsahuje celý rad ustanovení, ktoré upravujú jednotlivé čiastkové práva obvineného, charakteristické pre príslušné štádium trestného konania. Prípadné porušenie len niektorého z nich, pokiaľ sa to zásadným spôsobom neprejaví na postavení obvineného v trestnom konaní, samo o sebe nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Zo znenia tohto ustanovenia totiž vyplýva, že len porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom je spôsobilé naplniť uvedený dovolací dôvod. Z podaného dovolania však nevyplyvajú žiadne relevantné skutočnosti, že by v konaní pred súdmi nižšieho stupňa malo byť akýmkoľvek spôsobom porušené uvedené základné právo obvineného. Rovnako to nebolo namietané ani v odvolaní proti rozsudku prvostupňového súdu. K námietke, že po zrušení prvého rozsudku prvostupňového súdu tento rozhodol o odmietnutí vykonania ďalších dôkazov, najvyšší súd dodáva, že takýto pokyn nebol dovolacím súdom záväzne uložený („v prípade potreby“). Preto dovolací súd po opätovnom predložení veci procesný postup prvostupňového súdu akceptoval.

Právo strany na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia spočíva v troch nasledujúcich a vzájomne sa dopĺňujúcich rovinách:

- a) je korelátom práva účastníka konania prednášať návrhy, argumenty a námietky, aby na tieto dostal od súdu náležitú odpoveď,
- b) predstavuje jednu zo záruk, že „výkon spravodlivosti“ (justice in procedural effect, resp. justice in action) nie je arbitrárny (svojvoľný), nepriehľadný, a že rozhodovanie verejnej moci je kontrolované verejnosťou,

c) vytvára predpoklad pre účinné uplatnenie opravných prostriedkov, ktoré má strana konania k dispozícii.

Napriek nespornému významu vyššie rozvedeného práva strany trestného konania na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia nejde o právo absolútne. Povinnosť súdu odôvodniť svoje rozhodnutie nemožno interpretovať v tom zmysle, že by zahŕňalo podrobnú odpoveď na každý argument strany konania (Van Hurk v Holandsko, resp. Ruiz Torija v Španielsko). Podstatnou je v tejto súvislosti povinnosť súdu vyhodnotiť a v odôvodnení rozhodnutia zareagovať na hlavné námietky účastníka konania (Donadze v Gruzínsko) a riadne posúdiť tvrdenia, argumenty a dôkazy predložené stranou konania (opätovne napr. Van Hurk v Holandsko). Na podklade takéhoto postupu súdu je potom možné posúdiť, či bolo konanie ako celok spravodlivé. Najvyšší súd konštatuje, že odvolací súd v rozsiahlom odôvodnení na stranách 8 až 16 svojho uznesenia podrobne a náležite zodpovedal všetky námietky, ktoré v odvolacom konaní uplatnil obvinený G. E.. Teda ani v tomto kontexte nemožno konštatovať akékoľvek porušenie práv obvineného na obhajobu.

Dovolací súd poznamenáva, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany v konaní, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamena ani právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov (nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. III. ÚS 339/08, II. ÚS 197/07, II. ÚS 78/05, IV. ÚS 252/04).

Najvyšší súd môže konštatovať, že celá argumentácia obvineného je v súhrne úplne totožného, a síce skutkového charakteru: obvinený nesúhlasí so skutkovými závermi skôr vo veci konajúcich súdov, čomu napokon konvenuje skutočnosť, že danosť dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku odvodzuje celkom zjavne od ním subjektívne označovaného nedostatočne, resp. nesprávne zisteného skutkového stavu a postupu súdu pri jeho zisťovaní, resp. získavaní dôkazného podkladu potrebného pre jeho ustálenie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie, zatiaľ čo nerozlišuje skutkové námietky od tých právnych. Jedine právne námietky by pritom bolo možné považovať za relevantné a bolo by potrebné sa nimi aj skutočne zaoberať v dovolacom konaní.

Námietky obvineného smerujúce voči konečným skutkovým zisteniam a záverom (namietajúce ich správnosť či úplnosť) sú z pohľadu dovolacieho konania irelevantné, keďže pre dovolací súd je záväzný skutok tak, ako bol tento ustálený zo strany dotknutých súdov nižšieho stupňa - ten nemôže nijako meniť, ani dopĺňať.

S poukazom na uvedené dospel najvyšší súd k záveru, že dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku v predmetnej trestnej veci obvineného naplnený nebol.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak je rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku sa rozumie, že skutok bol v napadnutom rozhodnutí kvalifikovaný ako trestný čin, napriek tomu, že nešlo o žiadny trestný čin, alebo že ustálený skutok vykazuje znaky iného trestného činu, alebo že obvinený bol uznaný za vinného z prísnejšieho trestného činu, než ktorého sa ustáleným skutkom dopustil. Podstatou správneho posúdenia skutku je aplikácia hmotného práva, teda že skutok zistený v napadnutom rozhodnutí súdu bol subsumovaný - podradený pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone, pričom len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie tohto dôvodu.

Nesprávnym použitím iného hmotnoprávneho ustanovenia sa rozumie nedostatočné posúdenie okolností vylučujúcich protiprávnosť (§ 24 - krajná núdza, § 25 - nutná obrana, § 26 - oprávnené použitie zbrane, § 27 - dovolené riziko, § 28 - výkon práva a povinnosti, § 29 - súhlas poškodeného, § 30 Trestného zákona - plnenie úlohy agenta), prípadne zániku trestnosti činu (najmä § 87 Trestného zákona - premlčanie trestného stíhania), resp. chybné rozhodnutia súdu pri uložení úhrnného trestu a spoločného trestu (§ 41 Trestného zákona), súhrnného trestu (§ 42 Trestného zákona), trestu odňatia slobody na doživotie (§ 47 a nasledujúce Trestného zákona) a podobne.

Pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia existencie tohto dovolacieho dôvodu je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili sudy nižšieho stupňa, a teda dôvodom dovolania nemôžu byť skutkové zistenia, čo vyplýva z dikcie ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi nižšieho stupňa, vyjadrenému v takzvanej skutkovej vete výroku, môže dovolateľ - či už obvinený alebo generálny prokurátor v dovolaní uplatňovať iba námietky právneho charakteru, nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové námietky sa pritom považujú námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne i hodnoteniu vykonaných dôkazov súdmi nižšej inštancie. Dovolací súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Rovnako nie je dovolací súd oprávnený posudzovať spôsob hodnotenia dôkazov a závery, ktoré z dokazovania skôr vo veci konajúce a rozhodujúce sudy vyvodili a ktoré sú podkladom pre zistenie skutkového stavu. Ťažisko dokazovania je totiž v konaní na súde prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, resp. korigovať iba odvolací súd v rámci odvolacieho konania. Dovolací súd nie je odvolacou inštanciou zameranou na preskúmavanie rozhodnutí súdu druhého stupňa. Dovolací súd nie je možné vnímať ako ďalšiu (v poradí druhú) odvolaciu inštanciu zameranú na preskúmanie rozhodnutí súdu nižšieho stupňa.

Najvyšší súd zároveň opätovne poukazuje na odôvodnenie uznesenia krajského súdu, v ktorom už bolo reflektované na obvineným uvádzané skutočnosti, ktoré uviedol aj v dovolaní, a preto sa dovolací súd v úplnosti stotožňuje s týmto odôvodnením. Vo vzťahu k uvádzaným dovolacím námietkam možno presvedčivo konštatovať, že na základe zákonne vykonaného dokazovania bol ustálený skutok, ktorému zodpovedá konečná právna kvalifikácia. Tu najvyšší súd odkazuje na presvedčivé odôvodnenie v uznesení odvolacieho súdu na stranách 14 (ods. 3) až 15 bez potreby jeho doplnenia. K naplneniu dovolacieho dôvodu tak podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku nedošlo.

S ohľadom na vyššie uvedené najvyšší súd dospel k záveru, že v trestnej veci obvineného nemožno konštatovať naplnenie žiadneho dovolacieho dôvodu, a preto rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok nie je prípustný.